

en la qual va deixar tan bons recorts! La seva clara intel·ligència, i el seu amor al treball escolar la portarà lluny de nosaltres, encaminant-se com totes les seves companyes de carrera vers els grans centres de les poblacions!

Tenint en compte les lleis que actualment regulen l'Ensenyança Primària, ni Mestres ni Mestresses fan gaire molsa en els pobles i viles subalternes, amb greu perjudici, al nostre entendre, de l'Ensenyança. Pro el recort de la seva actuació en l'Escola Nacional de Noies de nostra vila, no's borrarà pas de la memòria de les que durant l'últim temps han concorregut a la mateixa, havent sigut per elles *la Amiga* de la cançó popular esmentada en començar aquest modest treball.

Si. Elles recordaran sempre a la joveneta educadora que ha alegrat llur existència amb el seu bondadós caràcter; ara i mentres visquin brollaran moltes voltes de llurs llavis les següents paraules plenes de dolça enyorança: ¡quan l'estimadíssima senyoreta Teresa Sureda ens educava...!

UN VELL CALONGÍ
(Mestre retirat de l'Ensenyança)

Calonge 20 - 7 - 1934

NOTA: Després de l'anterior rescut elogi, és per nosaltres una gran satisfacció poder anyadir que reemplaçanta de la senyoreta Sureda, la Mestressa actualment en propietat de la mateixa Escola. Na Isabel Suñé de Ibars, porta ja demostrat en el curt temps que ve desempenyant la classe, així com el seu espós En Joan Ibars, Mestre Nacional també de la nostre vila, que son dos excel·lents educadors.

Novembre de 1934

Dalt del Puig Cargol

IMPRESIÓ

Ja som al cim
I la calor s'és feta:
Sota un cel blau.
Qué gran l'espai,
I la terra, qué neta
en llunya pau!
I canta el vent,
com cabellera alada
passa volant,
el bosc daurat
vibrant en la passada
bronzeja el cant,
El mar d'amor
que a tants ens agermana
és espill clar.
Com aimo els cims
d'ahont s'exten la plana
i nostre mar!
Des de ells es veu
Catalunya encarnada.
— Venteja fort —
Quant mimvi el vent,
será la llar trobada
el nostre nort

.....
Cims meus, adeu! .
Baixem de la muntanya
altius com mai.
Sabem del mar
que canta la cabanya
i és desflorada l'ànima a l'espai

OLIVERI CLARA BOADA

Calonge 30 de Gener de 1914.

De temps pretèrits

(De col·laboració espontània)

Del Calonge antiquíssim, com ho és sens dubte a partir de la plena dominació ROMANA; en queden encara alguns vestigis en un lloc no molt distant del paratge conegut per la «Font Nina» dintre'l terme de la Masia anomenada «Más Rossayó» on radicà nostra primera Església aixecada baix l'advocació de SANT ESTEVE. No fà ni tan sols una dotzena d'anys, que una part de la façana de la mateixa, corria a troços per el damunt del propi enderroc.

Té una explicació lògica el que fora construïda en lloc tan retirat per la temença als desembarcs de rapinya de les expedicions pirates que sovintejaven arreu de nostres costes. Com foren igualment construïdes les primeres cases del centre de nostra Vila en el punt més retirat o sigui en la part més baixa, casi junt a l'actual Església Parroquial tocant a la Carretera que condueix a La Bisbal i habitades avui, per els veïns Grau Xecu, Esclopaté i demés adjuntes; si ve, les susdites, han sigut ja reedificades sobre llurs primitives.

Fou de temps inmemorial tan grat viure prop del Mar, com perillós que des del mateix es veiessen caseirus o conreus en explotació, perquè servien per atraure les tribus que vivien de la rapinya.

Per espai de més d'un Segle fou SANT ESTEVE el refugi cristià dels feligresos de totes eixes contrades, fins que a principis del Segle XII. — cobrà gran importància la primitiva Capella, més tard restaurada i ampliada; i que fou construïda és encara avui coneguda, amb el nom de Vall-vanera.

Junt a Sant Esteve s'hi edificaren unes quantes cases fins arrabar a formar-se un petit Carrer, anomenat «Carrer dels Sastres» les runes del qual són actualment visibles.

Des de l'acabament de la propia època data també el Barri ó Veinat de CABANYES, conservant encara la seva tradicional Festa (però que no es celebra des de fa alguns anys), de Sant Esteve, en la propia diada del SANT.